

SKVs internbulletin nr 1/2021

Svenska Kvinnors Vänsterförbund – Kvinnokamp i över 100 år

Ordförande har ordet!

Demokrati år kallas detta år 2021 med hänsyftning till att det är 100 år sedan det första valet med allmän rösträtt. Det året är en milstolpe i vårt förbunds historia då rösträtt för kvinnor var ett av skälen till att Föreningen Frisinnade Kvinnor, SKV:s föregångare, bildades 1914. Fem kvinnor kom in i riksdagen den gången, varav två - Elisabeth Thamm och Kerstin Hesselgren var medlemmar i FFK. Kerstin Hesselgren blev samma år dess ordförande, vilket hon förblev i drygt 25 år.

I detta nummer av internbulletinen är vårt bidrag till firandet av de 100 åren med demokratiskt styrelseskick att berätta om olika kvinnors insatser de gångna åren. Två av dem är från Göteborg, Kirsten Persson, som dog i slutet på förra året och Zaida Hagman, som blivit föremål för en levnadsteckning i Svenskt kvinnobiografiskt lexikon. Också

fokus på Göteborg är boken *Att ge upp har inte övervägts, Kvinnor i rörelse/r*, som skildrar 100 år av kvinnors organisering i staden, resultatet av ett fyraårigt forskningsprojekt där många kvinnor medverkat.

Inte minst vill vi uppmärksamma **Maj Britt Theorin**, som alldeles nyss lämnat oss. Hon var en fredskämpe som inspirerat oss i många år. Hon har varit en ledstjärna för oss i kampen för nedrustning och fred. Erfaren, kunnig och hängiven, samtidigt positiv, glad och rolig att umgås med, en folkbildare av rang. Hon förblir en inspiration för oss som vill bidra till att skapa en fredligare värld. Här följer en minnesteckning av Ingela Mårtensson, också hon en fredskämpe med gedigna kunskaper och erfarenhet av politik, dessutom god vän med Maj Britt.

Maj Britt Theorin

Ingela Mårtensson

Mitt första personliga möte med Maj Britt skedde i Mexiko 1986. Det var på kongressen för Women Parliamentarians for Peace. Maj Britt Theorin var med och bildade organisationen och satt i dess ledning. Trots det tog hon sig tid att särskilt informera oss fyra riksdagskvinnor under mötets gång.

Under åren möttes vi i en mängd utrikespolitiska debatter i riksdagen. Trots att vi representerade olika partier så befann vi oss på samma sida när det gällde fred och säkerhet. Men det var först när jag blev invald i Opera-

tion 1325:s styrelse 2009 som vi utvecklade en vänskap som varat sedan dess. Under åren 2010 - 14 var Maj Britt ordförande. Hon betonade att resolution 1325 Kvinnor, fred och säkerhet, som antogs av FN:s säkerhetsråd är en säkerhetsfråga.

Olof Palme utsåg Maj Britt att leda den svenska nedrustningskommissionen, vilket hon gjorde 1982 - 91. Hon blev framför allt känd som motståndare till kärnvapen. Hon deltog även i en mängd internationella fredsorganisationer t ex Parliamentarians for Global Action, Pugwash,

Gröna korset (tillsammans med Michail Gorbatsjov) och Internationella Fredsbyrån.

Maj Britt var också aktiv i svenska fredsörelsen bl a i Kvinnor för Fred, där vi båda var engagerade. Under många år uppträdde vi tillsammans i Almedalen och på Bokmässan i Göteborg.

Maj Britt hade också ett brinnande intresse för kulturfrågor. Tillsammans med sin man Rolf var de med och bildade Kulturarbetarnas Socialdemokratiska förening på 1960-talet. Hon var också ordförande under en period.

Sist men inte minst så var Maj Britt en fotbollsentusiast. Hennes favoritlag var FC Barcelona.

Maj Britt och Ingela hos Fredsörelsen på Orust. År 2016 tilldelades Maj Britt Folkets Fredspris på ön.

Maj Britt var en färgstark person hon en av fredsörelsens främsta i alla dess bemärkelser - för mig var kämpar och en nära vän.

Zaida Ewy Margareta Hagman 1931-01-29 – 2004-12-02

Fredsaktivist, feminist, eldsjäl och undersköterska.

Zaida var en färgstark freds- och kvinnoaktivist, drivande i det utomparlamentariska politiska livet i Göteborg från 1960-talet och fram till sin död 2004.

Zaida föddes 1931 i ett arbetarhem i Lundby, Göteborg. Hennes mamma Göta Olofsson f. Tuomisto arbetade i unga år som köksbiträde, piga, på textilfabriker eller arbetade hemma. Hennes pappa Einar Olofsson arbetade som plåtslagare på Arendals varv. Hon hade två yngre bröder. Båda föräldrarna var aktiva i Sveriges kommunistiska parti (SKP) som antog namnet Vänsterpartiet kommunisterna (VPK) 1967. När VPK splittrades 1977 fortsatte Göta och Einar arbeta politiskt i Arbetarpartiet kommunisterna (APK) Mamma Göta var med i teatergruppen Blåblus så Zaida fick tidigt kultur med sig. Hon njöt av teater, musik, sång, dans och fester. Sången ” Ska våra barn och barnbarn hata oss och förbanna, för att vi inte hade vett, besinna oss.....” gnolade hon ofta på. Redan som ung var hon en hängiven bokläsare och hade hela livet en bok på gång.

1914 bildades föreningen Frisinnade Kvinnor som 1931 bytte namn till Svenska kvinnors vänsterförbund (SKV). SKV var och är ett partipolitiskt obundet kvinnoförbund

med hjärtat till vänster. Ett feministiskt och pacifistiskt förbund som värnar om jordklotets ömtåliga natur och bygger på solidaritet med kvinnor världen över. Mamma Göta och några av hennes systrar var medlemmar i SKV:s Bjurslätt-

avdelning. I detta förbund kom också Zaida så småningom att finna utlopp för sitt stora samhällsengagemang.

Efter 7 år i Lindholmsskolan började Zaida arbeta på Götaverkens kontor. Därefter arbetade hon på en kopieringsbyrå inne i Göteborg. Där fick hon en arbetsskada som besvärade henne hela livet.

Redan i sin ungdom engagerade sig Zaida i samhällsfrågor. Hon var medlem i arbetarrörelsens nykterhetsorganisation Verdandi, där även blivande maken Allan Hagman var aktiv. Han var stuveriarbetare, fackligt engagerad och medverkade till bildande av Hamnarbetarförbundet avd 4 i Göteborg. De gifte sig 1950, då var Zaida 19 år och samma år födde hon deras första barn. När femte barnet skulle födas hade hon fått nog av det, som hon tyckte, usla bemötandet på BB och valde att föda barnet hemma. Därefter blev det obetalt hemmafruarbete för henne i 15 år. När yngsta sonen var 5 år började hon arbeta deltid i matsalen på Arendals varv, där hon trivdes. Hon utbildade sig till sjukvårdsbiträde och senare till undersköterska, med bidrag från Sahlgrenska sjukhuset, som behövde utbildad personal. Hon fick fast anställning på Sahlgrenska på dåvarande avdelning 1, hjärtmedicin och blev medlem i Svenska kommunalarbetarförbundet (Kommunal). Senare i yrkeslivet som undersköterska på Svartedalens sjukhem var hon aktiv både som fackligt ombud och skyddsombud. Fackligt arbete var angeläget för henne. Hon var engagerad, kunnig, stridbar och i ren ilska över arbetsförhållandena så hon upp sig.

1962 gick Zaida med i SKV:s Bjurslättavdelning.

- Det var moster Lilian som tog mig med dit. Hon tyckte att jag behövde komma ut lite. Jag var inte så medveten då, men jag hade ju hört diskussionerna hemma, så jag kan ju säga att jag fick det med modersmjölken, sa Zaida. Hon blev snart sekreterare och därefter ordförande. Mellan 1982 – 2002 var hon ordförande i Göteborgsavdelningen av SKV. Där planerade och genomförde hon föreningsaktiviteterna, skötte kontakter och ekonomi. Hon var också medarbetare i SKV:s internbulletin. I medlemstidningen Vi Mänskor skrev hon regelbundet och var med i redaktionen från 1989, då tidningen började ges ut i Göteborg.

Zaida anställdes för att bekvinna SKV:s kontor tills hon fyllde 65 år. Sedan arbetade hon frivilligt där tills sin död. På kontoret i Viktoriahuset, Linnégatan 21 bidrog hon till att skapa en öppen, varm och välkomnande stämning, som betydde mycket för sammanhållningen och kontinuiteten inom förbundet och för kvinnorörelser i Göteborg. Hon var drivande i arbetet med att starta, behålla och utveckla Viktoriahuset som föreningshus. Tack vare hennes enträgn

Zaida som aktivist

arbete tillsammans med andra föreningsaktiva är huset fortfarande fullt av liv 2021.

Zaida hade en särskild förmåga att se och inkludera människor som liksom hon krävde förändringar till det bättre för folk i allmänhet. Hon var social och hade en unik känsla för det som kallas att nätverka. Hon förmådde överbrygga motsättningar, många gånger med humor, okuvlig klasskänsla och geist. I allt allvar fanns närheten till skratt. Överseende med eventuella misstag och sedan fokus framåt igen. I grunden hade Zaida ett demokratiskt, feministiskt och socialistiskt förhållningsätt. Hon blev tidigt varse att kvinnor som grupp var underordnade män som grupp och att de rådande patriarkala strukturerna var starka i hemmen, arbetslivet och i samhället. Detta var hon beredd att försöka förändra. Vid fyra tillfällen mellan 1976 - 1987 gick hon sommarveckokurser på Åsa Folkhögskola i Sörmland, vilket gav henne kraft. Hon engagerade sig även i folkhögskolans stödförening. I 60-årsåldern satte hon sig igen på skolbänken för att läsa in gymnasieengelskan på Komvux i Göteborg.

År 1975 efter förebilder i Norge och Danmark bildade kvinnoorganisationer i Göteborg Kvinnocentrum, en partipolitiskt obunden paraplyorganisation med mål att starta ett kvinnohus. I programmet hette det bland annat att Kvinnocentrum "stöder allt arbete som vill skapa lika villkor för alla oavsett kön, och som gör front mot könsrollerna, ekonomiskt förtryck och patriarkatet". Zaida och andra upptäckte det tomma huset intill Svenska Kullagerfabriken (SKF) på Gamlestadstorget. Efter otaliga påtryckningar bestämde sig till slut politikerna i Göteborgs kommun 1978 att betala hyran så att det före detta apoteket Måsen kunde användas som kvinnohus. Här startades byggkurser för att reparera och restaurera huset, en kvinnojour, liksom teater- och musikgrupper. Föreläsningar, möten och fester hölls. Verksamheten flyttades in till Göteborgs centrum och blev Kvinnofolkohögskolan 1985.

Fred, internationell solidaritet och rättvisa var hennes hjärtefrågor. Kapitalismens härjningar hade Zaida inget till övers för. När det nordiska fredsmötet 15 maj 1982 ägde rum på Ullevi i Göteborg och 100 000 människor samlades för kravet på en kärnvapenfri zon i Norden och ett kärnvapenfritt Europa var hon med i planeringsarbetet och genomförandet. 1989 reste hon till fredsfestivalen i Murmansk, Sovjetunionen, tillsammans med ett hundratal ungdomar och vuxna. Där i hamnstaden med kärnvapenbestyckade fartyg demonstrerade festivaldeltagarna med plakater och slagord.

Hon hade vänner och kamrater på många håll ute i världen som hon besökte genom Kvinnornas demokratiska världsförbund (KDV) som SKV tillhörde och som efter andra världskriget ville skapa internationellt samarbete kvinnor emellan för en bestående fred.

Zaida var en ledande, handlingskraftig kvinna som ständigt hade nya idéer.

Socialdemokratiska Arbetarpartiet (SAP) och Vänsterpartiet (V) försökte värva henne men hon tackade nej. Hon ville vara partipolitiskt oberoende och fortsatte som aktivist livet ut. Hon knöt samarbetsband var helst hon kom. Hon samverkade med Internationella Kvinnoförbundet för fred och frihet (IKFF), Kvinnor för Fred (KFF), Folkkampanjen mot kärnkraft, Kvinnofolkhögskolan, Kvinna till Kvinna med flera organisationer. Hon deltog i många kommittéer bland annat inför det årliga firandet av Internationella kvinnodagen 8 mars och var drivande inför och aktiv under demonstrationer och aktioner. Många gånger talade hon på Götaplatsen.

En annan hjärtefråga handlade om arbetstid eller snarare daglig arbetstidsförkortning.

När kvinnorna i Socialistiska kvinnoklubben i Göteborg också tog upp frågan om 6 timmars arbetsdag 1987 blev hon förtjust.

- Äntligen! Den här frågan har ”vi” drivit sedan 1930. Det är på tiden att vi tar tag i den igen. Nästan alla politiska partier och fackliga organisationer har eller har haft kravet med i sitt program men inget händer, hävdade hon.

Namninsamlingen för ”6 timmars arbetsdag med 8 timmars lön Nu!” startades på Nordiskt Forum i Oslo 1988, där Nordiska ministerrådet var huvudarrangör. En uppföljare till de internationella kvinnokonferenserna som hållits i Mexiko City, Köpenhamn, Nairobi och Moskva. Teman

för veckan var bland annat kvinnor och arbetsliv, forskning, fred, makt, humor och hälsa. SKV och Zaida bidrog i fredshallen.

Zaida var i fortsättningen med och samlade in namnunderskrifter på gator och torg, på arbetsplatser och möten för 6 timmars arbetsdag. På hösten 1990 lämnades namnlis-torna till dåvarande arbetsmarknadsminister Mona Sahlin. 17 359 människor och 41 organisationer politiska, fackliga och ideella hade skrivit under. Därefter genomfördes pilotprojekt med 6 timmars arbetsdag i flera kommuner bland annat inom hemtjänst och på äldreboende. Dessa blev tyvärr inte långvariga, trots att personalens hälsa blivit bättre och sjukfrånvaro sjunkit. Men i verkstaden på Toyota i Mölndal arbetar man fortfarande 6 timmar om dagen med bibehållen lön. Kampanjgruppen skapade utställningen ”6 timmars arbetsdag och en god bok” som cirkulerade bland Göteborgs bibliotek. Zaida var visionär. Hon lanserade idén om att fyra timmars arbetsdag är möjlig om vi alla delar på jobben.

Vid planeringen av den internationella kvinnokonferensen i Beijing, Kina 1995 var Zaida svensk NGO-representant (Non-governmental organisations).

Världskvinnomarschen mot fattigdom och våld För rättvisa och fred, var en global gräsrotsrörelse inför millennieåret 2000 i New York, USA. Det var en i huvudsak socialistisk manifestation, då 6 000 grupper från 159 länder fredligt framförde sina välunderbyggda krav och genomarbetade analyser till FN. Avslutningen hade föregåtts av arbetsgrupper och demonstrationer runt om i världen och när europakvinnorna demonstrerade i Bryssel deltog 30 000 kvinnor varav drygt 200 svenskor. Zaida var en av dem.

Zaida avled hastigt i december 2004 och är begravd på kyrkogården invid Lundby gamla kyrka i Göteborg.

Els-Marie Rådström, Inger Sedin Zaida Ewy Margareta Hagman, www.skbl.se/sv/artikel/ZaidaHagman, Svenskt kvinnobiografiskt lexikon (artikel av Els-Marie Rådström, Inger Sedin), hämtad 2021-04-18.

Plusgiro: 50 50 95-0
Avgiften är valfri från 50 kronor.

Kontakt: Svenska Kvinnors Vänsterförbund
Linnégatan 21, 413 04 Göteborg

skvgoteborg@gmail.com

tel: 0702-82 90 80

Kirsten Persson 1919- 2020

Ordf. på hennes begravning:

Jag heter Ianthe Holmberg och är ordförande i Svenska Kvinnors Vänsterförbund, där Kirsten, denna fantastiska kvinna, gjorde en oförglömlig insats utöver sin politiska gärning. Jag vet inte hur hon hann med allt.

Vi behöver förebilder för att hjälpa oss finna vår riktning i livet, som visar på vad som är möjligt, skapar ett mönster som kan hjälpa oss i våra vägnar. Kirsten var en sådan förebild för mig. Hon var konsekvent i sitt engagemang för att stärka kvinnors ställning, för att underlätta deras vardag, inspirera dem att bli självständiga för att de skulle erkännas som väl så dugliga som männen.

Svenska Kvinnors Vänsterförbund är av många kopplat till Vänsterpartiet på grund av namnet, men det är en fristående kvinnoorganisation vars föregångare Frisinnade kvinnors Förening bildades redan 1914 under parollen ”mot krigspsykos för demokrati och kvinnors likställighet.” Det är en paroll som passar in än idag, drygt 100 år senare. Kvinnorna som tog initiativet att bilda förening var i stor utsträckning välutbildade och radikala för sin tid, och ansåg det var dags att organisera sig. De hade fortfarande inte rätt att rösta och krig hotade vid horisonten.

Under efterkrigstiden när rösträtten väl var vunnen, inkluderade föreningen, som blivit förbund, den kända Fogelstadsgruppen. Bland dem fanns

Kerstin Hesselgren och Elisabeth Tamm, två av de första fem kvinnorna som valdes till riksdagen 1921 för 100 år sedan, författaren Elin Wägner, Ada Nilsson läkare och aktivist, samt pedagogen Honorine Hermelin. 1931 bytte man namn till SKV eftersom man ville ta avstånd från högern och samarbeta mer med socialdemokratiska kvinnor.

Efterkrigstiden var egentligen SKVs storhetstid med avdelningar över hela Sverige, ett flertal i Göteborg. Förbundet spelade en viktig roll under en tid då kvinnliga politiker var få och kvinnofrågor inte stod särskilt högt på agendan innan den nya feministvågen kom igång på 70-talet. Många kvinnor var hemmafruar. SKV fick en starkare arbetarprägel och tog sig an vardagsnära frågor som rörde bostadsområden, barnens villkor och allt mer frågan om daghem för att kvinnor skulle kunna ta sig ut på arbetsmarknaden. Sex timmars arbetsdag blev viktig i det sammanhanget.

På Hisingen var det i första hand Bjurslätt som var aktiva. Kirsten var med tidigt i Göteborg, men snart också på förbunds nivå. Hon var teaterombud och samtidigt engagerad i frågor som atombomben, Vietnam, apartheid i Sydafrika, kärnkraften. Kirsten var flera gånger utomlands

på konferenser och kongresser genom organisationen Kvinnornas Demokratiska Världsförbund, en världsomspännande organisation som bildades 1946 för att bygga freden efter den katastrof som andra världskriget varit. Där var SKV mycket aktivt och åtskilliga gäster från andra länder togs emot i Göteborg. Efter en fredskonferens på Kungälvsk folkhögskola ordnades Lucifafest på Börsen.

Man firade tidigt 8 mars. Den ambitiösa tidningen Vi Männskor, som först hette Vi Kvinnor, var en viktig del av verksamheten, inte minst att finansiera och sälja den. Detta var Kirsten en aktiv del av.

Samtidigt var hon förankrad i politiken, respekterad och omtyckt. Det finns en fin bild på henne med en grupp kvinnor som demonstrerar på Gustav Adolfs torg. Hemmagjord plakat har dom med sig där det står Systerskap ger styrka, Solidaritet med Vietnams kvinnor – erkänn PRR och på Kirstens står det lite underfundigt Plats för den 51-procentiga minoriteten ”.

”Den fråga mänskligheten står inför är enkel: Vill ni vara en art på den här planeten? Eller föredrar ni att bli bara ännu en notering i den långa förteckningen över utdöda livsformer? Dags att välja. Och därefter, om liv är ditt val, dags att handla. Eller inte. Du avgör”.

Margaret Atwood: ur Kattöga

”Att ge upp har inte övervägts, Göteborgskvinnor i rörelse/r”

Red. Lisbeth Stenberg

För sex år sedan dök idén upp att dokumentera hur olika kvinnorörelser i Göteborg har arbetat för jämställdhet under de senaste 100 åren. Med anledning av 100-årsfirandet av kvinnors allmänna rösträtt, och Göteborgs stads 400-årsjubileum planerades ett mål för projektet 2021. Och nu är en tjock antologi här!

Men det har krävt en lång och seg arbetsinsats av uppåt 30 kvinnor. Ett första stormöte hölls 2015 på Kvinnofolkhögskolan, och därpå har följt en lång rad möten, kortkurser, seminarier och föreläsningar, ofta med kulturinslag. Kvinnor med olika bakgrund har suttit i arbetsgrupper, forskat i arkiv, läst handlingar, intervjuat och skrivit. En del var forskare, andra hade lång rörelseerfarenhet, några var politiker. En grupp har skrivit om de politiska kvinnoförbunden, en annan om de s.k. idéburna organisationerna och en tredje om 1970- och 80-talens kvinnorörelse. Några enskilda forskare har skrivit om specialområden som invandrade kvinnors organisering, fackföreningsrörelsen, kampen för rösträtt, internationellt engagemang och organiseringen mot pornografi och prostitution.

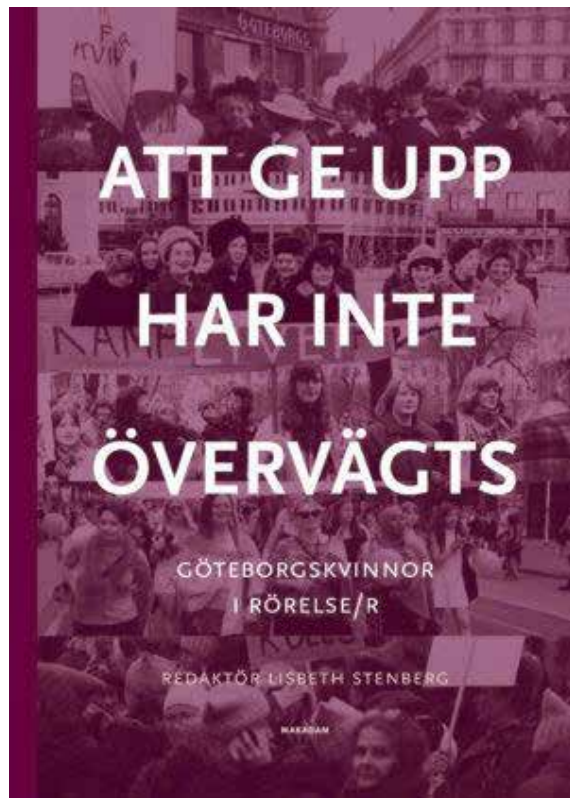
Resultatet har blivit en bildrik anto-

logi på 470 sidor med texter av 27 olika författare. Man kan kalla det barfotaforskning. I elva kapitel ges en imponerande bild av kvinnors arbete för jämställdhet i Göteborg.

I kapitel sex, ”I krigets skugga”, finns ett kort avsnitt om SKV, anslutningen till KDV och kampen mot atomvapen. Litet synd tycker jag det är att SKV inte fick ett större utrymme!

Det mest slående med denna bok är att inse vilken lång kamp kvinnor i olika konstellationer bedrivit, och att de områden det handlar om fortfarande gäller: rätten att på lika villkor delta i samhällslivet, rätten till alla yrken och utbildningar, jämlika löner, rätten till sin egen kropp och sin egen sexualitet, o.s.v.

Det är ingen bok att läsa direkt från pärm till pärm, snarare kanske underlag för en studiecirkel eller att ha som uppslagsverk.

Jag hoppas att boken också blir en inspiration för grupper i andra delar av landet att börja samla berättelser kring lokala organisationers arbete för jämställdhet och rättvisa.

Agneta Wirén

Internationella Kvinnodagen 8 mars

Den 8 mars på Internationella kvinnodagen överlämnades Antologin högtidligen till Göteborg stad vid en ceremoni på Börsen (stadshuset i Göteborg). 8 personer deltog under ljuskronorna med tal, sång och musik. Vi var många som följde det hela digitalt. På det sättet blev det ett frande av 8 mars i alla fall detta pandemi år.

Agneta Wirén bidrog med ett tal inspirerat av det kapitel som handlade om förnyelsen av kvinnorörelsen på 70-talet.

Låt mig börja med att ge en kort beskrivning av 1950-talet.

- Kvinnors löner är 2/3 av männens.
- En rad yrken och utbildningar är stängda för kvinnor,
- Abort är förbjuden.
- Homosexualitet är fastställd som en sjukdom.

- Hemmafrun är idealet.
- Dagem eller förskolor är otillräckliga.
- Giftna par sambeskattas.
- Att föda barn utanför äktenskapet är en skam.

Bland de starkaste krafter som såg till att det blev en förändring var det som ibland har kallats den andra vågens kvinnorörelse, förmodligen en av de viktigaste sociala rörelserna under efterkrigstiden. I Sverige bildades en brokig rad olika organisationer, grupper och föreningar som på olika sätt arbetade för jämställdhet.

Nu ställdes krav på:

- En lön som gick att leva på.
- Rätten till bra daghem.
- Fri abort.

- Jämlika villkor i arbetslivet.
- Rätten till alla yrken och utbildningar.
- Ökat inflytande i politiken.
- Rätten till sin egen kropp och sexualitet.

Det slagord som användes var - Det personliga är politiskt. Det handlade om att synliggöra och politisera kvinnors gemensamma erfarenheter.

Det nya med denna andra våg var radikaliserings i praktik, teori och språkbruk.

I praktiken gjordes nya former av organisering, lösliga grupper med platt struktur. Vi arbetade i basgrupper, med tribunaler, utställningar, konserter och hearings.

Nya ord blev sexism, patriarkat, feminism, exploatering, kvinnoförtryck.

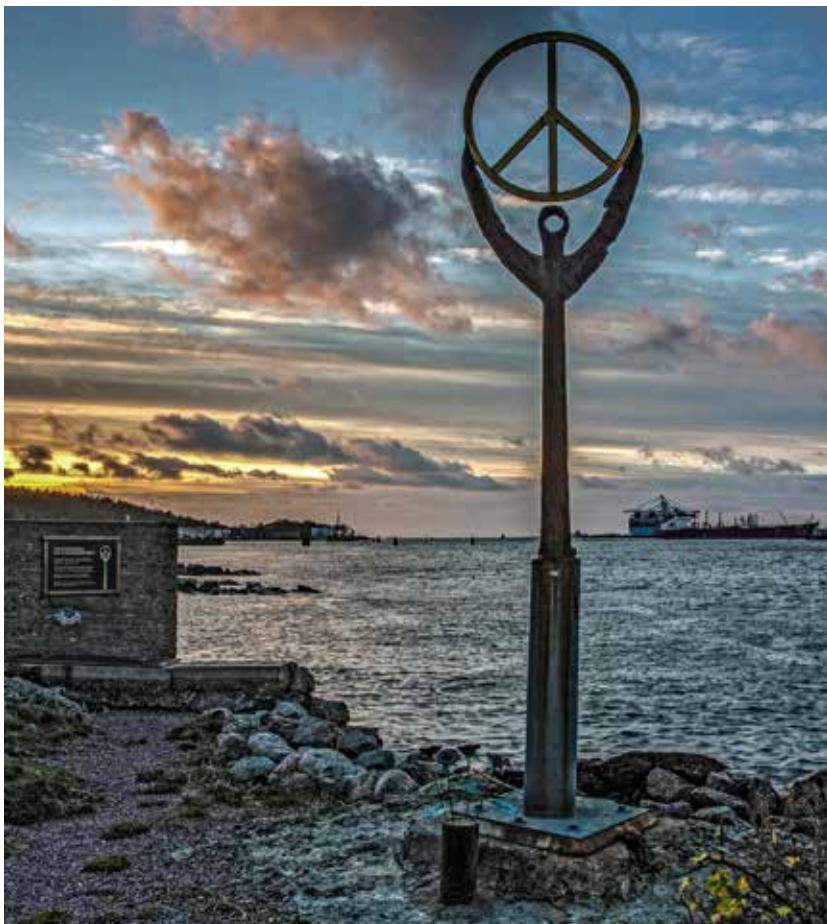
I teorin kom inspirationen från filosofer som Simone de Beauvoir.

Tack vare den press som ställdes på politiker infördes i Sverige nya lagar kring jämställdhet. Allt detta medförde att kvinnor fick större inflytande och nya positioner.

Här i Göteborg startade vi kvinnohus och kvinnojourer. Ämnet genusvetenskap öppnades på universitetet. Kvinnohistoriska samlingarna blev ett nationellt bibliotek, och inte minst, startade Kvinnofolkshögskolan 1985.

Inom konst och musik uppstod nya grupper. Kvinnliga konstnärer gjorde nydanande utställningar med helt nya motiv kring kvinnors liv, kroppar och erfarenheter.

FREDSGUDINNAN NUCLEAR DISARMANENT

Monumentet är gjort av ett ca 200 år gammalt stockkankare, vilket ungefär motsvarar den tidsrymd Sverige varit förskonad från krig.

Antikärnvapenmärket som Fredsgudinnan lyfter upp har sitt ursprung i 1950-talets kamp mot kärnvapen och nyttjas idag som en fredssymbol världen över.

Sveriges folk vill ha fred och kräver därför ett alliansfritt Sverige och en kärnvapenfri värld.

Fredsgudinnan står vid inloppet till Göteborgs hamn vid Röda Sten. Hon är skapad av Bertil Gustavsson Fredsam Göteborg. Vi hennes sida står en brevlåda med fredsinformation. Flera fredsmanifestationer har ägt rum i hennes närhet.

SKV Göteborg Linnégatan 21, 413 04 Göteborg

Tel: 0702-829080

www.svenskakvinnorsvansterforbund.se